

Abstrakt

Dědění ze závěti v české a německé právní úpravě

Tato práce porovnává právní úpravu dědění ze závěti v české a v německé právní úpravě. Testamentární dědická posloupnost tvoří značnou část celého dědického práva v obou zemích a závěť jako taková představuje nejvýznamnější dědický titul. Český občanský zákoník věnuje úpravě dědického práva znatelně méně paragrafů, než německý občanský zákoník.

Při studiu obou právních řádů jsem objevila mnoho odlišností, a to především v úpravě možného obsahu závěti. V Německu, na rozdíl od České republiky, může totiž zůstavitel v závěti platně uvést např. podmínku, příkaz nebo třeba odkaz. Rozdílná je ale i úprava forem závěti, německou zvláštností pak je tzv. společný testament manželů.

Obecně ctí německý zákonodárce zásadu autonomie vůle zůstavitele, jeho testovací volnost, mnohem více než ten český. Přípravovaná kodifikace nového českého občanského zákoníku se však již inspiruje u našich německých sousedů a vrací se k tradičním institutům dědického práva, značnou měrou je tak posílena autonomie vůle zůstavitele. V důsledku toho je i rozsah nové právní regulace dědění podstatně rozsáhlejší než v účinném občanském zákoníku.